

Menneisyys voi olla taakka
kohtalonsa kolhimalle,
petetylle, pettäjälle,
tekojensa painamalle,
sydämessä jos on soima,
rinnassa kova kivistys,
vuoksi väärin tekojen,
harharetkien takia.

Menneisyyden kahleissako
kuihtuu kukkaset elämän?

Ei tule takaisin mennyt,
muutosta ei siihen saada
Kasvupohjan kukkasille,
tukiraamin, selkärangan,
oppia ja ymmärrystä
suo se matkan jatkuessa
arkipäivän askareissa,
pyhän sievässä sulossa,
toiveissa tulevaisuuden.

Kirjo muistojen on kallis,
aarre arvokas elämän.
Ajankulku armahtava
kultaa muistot mustimmatkin.
Kova koura kohtalolla
muistinsa menettäneelle,
juuristaan erotetulle.

Sitkuvaaran varjoissako
kuihtuu kukkaset elämän?

Tämä päivä nyt ja tässä
eläkäämme täysin rinnoin.
Huomenna jo menneisyyttä
nykyhetken tiimahiekka.
Siksi juoksu sen on kallis,
kultahippuja jyvät.

Edessä on huomispäivä,
polku vielä tuntematon.
Sille astun ma pelotta
koetun karaisemana.
Kokemusta on kosolti
eväsreppuni sisällä.

Elon virran vieressä

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Katkeruuttako mukana?

Tuskinpa minun repussa.